Bijbelstudiegroep Noord Oost Fryslân presenteert een Bijbelstudie

De Bediening van de Engelen

Deel 3

bediening van engelen

GORDON LINDSAY
BEWERKT DOOR
L. REITSEMA

WANNEER DE ENGEL VAN GOD VERTREKT

Er moet onvermijdelijk een tijd aanbreken, waarop de engel vertrekt van hen die niet met God willen wandelen. Er kwamen twee engelen bij Lot op de vooravond van de verwoesting van Sodom. De Schrift spreekt over Lot als zijnde een rechtvaardig man, hoewel een dwaas. Daarom zond God in Zijn ontferming deze engelen, die in mensengedaante aan Lot verschenen, opdat zij hem konden waarschuwen de vervloekte stad te ontvluchten. Diezelfde nacht was er een aanstootgevend vertoon van zonde buiten Lots huis. De engelen moesten de mensen van Sodom met blindheid slaan om te voorkomen dat ze Lot kwaad zouden doen, die hen hun zondige daden had verweten. Toen Lot en zijn vrouw zich in de stad bleven ophouden, waarschijnlijk omdat zij hun aanstaande schoonzoons er niet toe konden bewegen samen met hen te vluchten, namen de engelen het gezin bij de hand en brachten het bijna met geweld uit de stad.

"En toen hij talmde, grepen de mannen hem en zijn vrouw en zijn beide dochters bij de hand, omdat de Here hem wilde sparen, en zij leidden hem uit en brachten hem buiten de stad. En zodra zij hen naar buiten geleid hadden, zeide een van hen: Vlucht om uws leven wil; zie niet om, en sta nergens in de Streek stil; vlucht naar het gebergte, opdat gij niet verdelgd wordt" (Gen. 19:16-17).

Er ligt een praktische les in wat er met Lots vrouw gebeurde. Zij had lang genoeg in Sodom gewoond om gewend te raken aan haar levenswijze. Zij negeerde de waarschuwing van de engelen en keerde zich toch om teneinde naar Sodom te kijken, mogelijk omdat haar hart haakte naar de goddeloze stad. Het gevolg was dat zij een zoutpilaar werd. Vele eeuwen later zei Jezus, toen Hij de mensen waarschuwde voor het gevaar dat zij niet klaar zouden zijn voor Zijn komst: "Denkt aan de vrouw van Lot!" (Luc. 17:31-32). De engelen waren haar genadig geweest, maar toen zij zich omkeerde om naar Sodom te kijken en stil bleef staan, moesten zij haar aan haar noodlot overlaten.

Hoe anders was het met Jacob, die gedurende de nacht met de engel worstelde en zei: "Ik laat u niet gaan, tenzij gij mij zegent" (Gen. 32:26). Jacobs leven werd veranderd. Van toen af aan was zijn levenswandel als die van een heilige. Dit voorval illustreert een waarheid: – als we wensen dat de engelen ons zegenen, moeten wij leren met God te worstelen in het gebed.

BILEAM EN DE ENGEL

Er was een profeet in de dagen van Mozes, die Bileam heette. Zijn profetieën waren van een bijzondere schoonheid en kracht. Toen Balak, de koning van Moab, hem door middel van boodschappers ontbood en hem een grote beloning in het vooruitzicht stelde als hij zou komen om Israël te vervloeken, zocht hij Gods raad hierin en verbood God hem te gaan (Num. 22:12). Toen de koning een grotere delegatie en een nog rijkere beloning beloofde, zocht Bileam hierover weer Gods aangezicht, om te zien of Hij van mening zou veranderen. God zei hem dat hij moest gaan, maar alleen het woord mocht zeggen dat God hem in de mond zou geven.

Toen Bileam onderweg was zond God, die Bileams onoprechte hart kende, een engel die hem kwam berispen en nogmaals kwam waarschuwen dat hij vooral alléén het woord mocht spreken dat God hem zou geven. Dit deed Bileam dan ook en in plaats van het volk te vervloeken zegende hij het. Hij voorspelde zelfs de komst van de Messias toen hij zei: "Een ster gaat op uit Jacob, een scepter rijst uit Israël" (Num. 24:17).

Later vermeldt de Schrift dat Bileam afvallig werd en zich schuldig maakte aan het feit dat hij "Balak leerde de kinderen Israëls een strik te spannen, dat zij afgodenoffers zouden eten en hoereren" (Openb. 2:14). Dit bleek de ondergang van de profeet te zijn, en Bileam stierf later onder het oordeel van God (Jozua 13:22).

Zo zien wij dat, hoewel de engelen de beschermers van kinderen zijn, er een tijd moet komen, dat, indien een kind dat volwassen wordt, de weg van kwaad en zonde kiest, de engel niet langer zal blijven, zoals in het geval van Bileam. Dit gebeurde ook met Saul, een man die eens een ervaring met God had. Door ongehoorzaamheid en eigenzinnigheid brak het uur aan, dat God hem losliet. Over zijn treurige verlatenheid wordt gesproken in 1 Samuël 28:6: "En Saul vroeg de Here, maar de Here antwoordde hem niet, noch door dromen, noch door de Urim, noch door de profeten". Als God onze vijand wordt, worden de engelen ook onze vijanden. Dat schreef David, die door Saul vervolgd werd, en dat gebeurde ook. In plaats dat de engel Saul beschermde,

was hij nu tegen hem.

> "Laten beschaamd en te schande worden wie mij naar het leven staan, laten terugdeinzen en schaamrood worden wie onheil tegen mij beramen. Laten zij worden als kaf voor de wind, wanneer de Engel des Heren hen neerstoot; hun weg zij duister en glibberig, wanneer de Engel des HEREN hen achtervolgt" (Psalm 35:4-6).

"God doet alle dingen medewerken ten goede voor hen die God liefhebben". Maar wanneer wij ophouden God lief te hebben en kwaad gaan doen, dan werken de dingen mede tot onze ondergang.

DE TAAK VAN DE ENGELEN BIJ DE DOOD VAN GELOVIGEN

Talrijk zijn de getuigenissen van stervende heiligen, die visioenen hadden van engelen, die hen omringden, terwijl zij van deze wereld overgingen naar de volgende. Waren de dingen die zij zagen, echt? Of waren het louter hallucinaties of waanvoorstellingen, die de mensen tartten toen zij de eeuwigheid binnentraden?

Jezus Christus gaf hierop een definitief antwoord. Hij sprak over een rijke man, die in purper gekleed was en die elke dag overvloedig at. Hij had geen tijd om een arme bedelaar die aan zijn poort lag, te helpen en evenmin had hij tijd voor God. Maar op een dag stierf hij. Zijn vijf broers gaven hem een kostbare begrafenis en verdeelden zijn bezittingen onder elkaar. Toen de rijke man deze wereld verliet, stond er niemand uit het land der verlosten klaar om hem te ontmoeten of te verwelkomen. In plaats daarvan daalde zijn geest neder in de regionen der duisternis, waar andere zondige geesten verblijven.

Ook Lazarus stierf. Maar Lazarus, arm aan aardse goederen, had zijn hoop op God gevestigd. Een beschermengel was bij hem om zijn vermoeide geest te verwelkomen. Toen het ogenblik aanbrak, dat hij deze wereld zou verlaten, ontbood de engel andere engelen en zij kwamen en droegen zijn vermoeide geest in Abrahams schoot (het paradijs). "Het geschiedde, dat de arme stierf en door de engelen gedragen werd in Abrahams schoot" (Luc. 16:22).

En zo wordt de cyclus van de bediening door engelen voltooid voor zover het deze wereld betreft. Maar dit is niet het einde van de betrekkingen tussen engelen en menselijke wezens. In de toekomstige wereld zullen de rechtvaardigen aan de engelen gelijk zijn (Luc. 20:36). In bepaalde opzichten zullen de verlosten boven de engelen verheven worden, want de overwinnaars zullen de Bruid van Christus zijn, een voorrecht dat niet aan de engelen is gegeven. Er is voor geschapen wezens geen hogere positie dan te behoren tot de Bruid van Christus (Openb. 19:7-9).

HOOFDSTUK 4

De engelenbediening van het oordeel

"Terstond na de verdrukking dier dagen zal de zon verduisterd worden en de maan zal haar glans niet geven en de sterren zullen van de hemel vallen en de machten der hemelen zullen wankelen. En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid. En Hij zal zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere" (Matth. 24:29-31).

Uit bovenstaande woorden van Jezus leren wij, dat aan de engelen de taak zal worden gegeven om bij de komst van Christus de uitverkorenen bijeen te verzamelen. Zoals wij al eerder opmerkten, heeft Michaël, de aartsengel, klaarblijkelijk iets te maken met de opstanding, in Daniël 12:1-2. Michaël heeft een uitgebreid engelenleger onder zich en deze hemelse wezens zullen deelhebben aan de geweldige gebeurtenissen, die met de opstanding samengaan (Openb. 12:7).

Hoe zullen de engelen hun taak vervullen in het verzamelen van Gods uitverkorenen bij de komst van Christus? Ons wordt gezegd dat de engelen tevoorschijn komen op dezelfde tijd dat Christus op de wolken van de hemel verschijnt. Misschien wordt aan iedere engel de taak opgedragen om het lichaam van een der heiligen op te wekken, zoals ook bij Michaël het geval was. Volgens Judas 9 vechten satan en zijn engelen om de lichamen der heiligen, in een vergeefse poging om hun opstanding te verhinderen. Hun poging is natuurlijk een wanhoopsdaad, omdat zij zich

wel realiseren dat de opwekking van de rechtvaardige doden slechts de krachten zal doen toenemen, die al tegen hen zijn opgesteld. Hun poging om de opstanding van de doden tegen te houden, zal volledig mislukken, zoals alle vroegere pogingen om Gods plannen te verijdelen mislukten. De lichamen van de rechtvaardige doden zullen worden opgewekt om hun Heer te ontmoeten in de lucht.

De engelen, waarschijnlijk de beschermengel van iedere gelovige, zullen ook Gods volk dat dan nog in leven is, verzamelen uit alle delen der aarde (Matth. 24:31) – uit Amerika, uit Afrika, uit het Oosten, van achter het IJzeren Gordijn in Communistische landen, uit de eilanden der zeeën. Door voor ons onbegrijpelijke middelen zullen onze lichamen worden veranderd naar Zijn verheerlijkt lichaam. Tegelijkertijd zullen wij worden opgenomen om de Heer te ontmoeten en om ons te voegen bij de opgestane heiligen in de lucht. Wat een glorieuze dag!

De heiligen uit oudtestamentische tijden, die opgewekt zijn en waarschijnlijk op belangrijke wijze werkzaam zijn geweest, zullen zich eveneens bij de grote menigte aansluiten (Matth. 27:51-52). De Schriften geven geen gedetailleerde beschrijving van deze geweldige gebeurtenis der eeuwen, maar er is maar weinig verbeeldingskracht voor nodig om te begrijpen dat dit de opwindendste gebeurtenis in de hele geschiedenis zal zijn.

HOOFDSTUK 5

De valse aartsengel Lucifer

"Hoe zijt gij uit den hemel gevallen, gij morgenster, zoon des dageraads; hoe zijt gij ter aarde geveld, overweldiger der volken! En gij overlegdet nog wel: Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten en zetelen op den berg der samenkomst ver in het Noorden; ik wil opstijgen boven de hoogten der wolken, mij aan de Allerhoogste gelijkstellen. Integendeel, in het dodenrijk wordt gij neergeworpen, in het diepste der groeve" (Jes. 14:12-15).

Ons verslag over de engelen zou niet volledig zijn, indien wij daarin niet de tragische geschiedenis van de gevallen engel Lucifer opnamen. Wij vinden in Ezech. 28:1-19 mededelingen omtrent de gebeurtenissen die handelen over de val van deze machtige aartsengel.

In den beginne was Lucifer, nu satan genaamd, een zondeloos en rechtschapen wezen. God spreekt aldus over hem: "Onberispelijk waart gij in uw wandel, vanaf de dag dat gij geschapen werd, totdat er onrecht in u werd gevonden" (Ezech. 28:15). Het valt ons moeilijk te begrijpen dat dit verdorven schepsel, thans de aartsvijand van God en mensen, eens een heilig wezen was, aan wie groot gezag was verleend.

Hoe kwam het, dat deze machtige aartsengel uit zijn verheven positie viel en de vorst der duisternis werd?

Lucifer bezat een grote schoonheid en charme en samen met zijn wijsheid dwong dit de bewondering af van de hemel. Ons wordt gezegd, dat het hart van Lucifer trots werd vanwege zijn schoonheid (Ezech. 28:17). Op de een of andere wijze stuitte de wil van God hem tegen de borst. Ons wordt meegedeeld dat satan trachtte "zijn troon boven de sterren Gods op te richten", teneinde zich "aan de Allerhoogste gelijk te stellen" (Jes. 14:13-14). God had echter in Zijn eeuwige plan deze verhoging bestemd voor Christus en niet voor Lucifer. Alleen aan Christus was het gegeven om met de Vader op Zijn troon te zitten (Openb. 3:21). Lucifer, ook al was hij onderregeerder, was voorbestemd voor een lagere positie. Maar hij bleek hiermee niet tevreden te zijn. Toen het duidelijk werd dat hij de hoogste positie niet zou krijgen, zag hij zijn ambities verijdeld. Dit was de oorzaak van zijn rebellie.

In het tiende hoofdstuk van Daniël wordt ons een glimp getoond van het geestelijk konflikt tussen de engelen van God en die van satan. Hier wordt ons de aard van de dingen getoond, die in de ongeziene wereld gebeuren. In het desbetreffende voorval was een hooggeplaatste prins onder satan in staat om een engel van God 21 dagen lang te weerstaan. Eerst toen Michaël, de aartsengel, te hulp kwam, werden de krachten der duisternis gedwongen zich terug te trekken. Dit opmerkelijke schriftgedeelte toont aan, dat alleen dàn wanneer er een overwicht van kracht is aan de zijde van Gods getrouwe engelen, de legioenen van satan gedwongen zijn te wijken (Daniël 10:12-13).

Satans oorspronkelijke bedoeling was, de afval van het merendeel der engelen te bewerkstelligen. Dan zou hij in de gelegenheid zijn om hen, die in hun trouw aan God volhardden, te overwinnen. Hoe hoopte Lucifer de engelen te misleiden en hen ertoe te brengen hun vertrouwen in God op te geven? Ongetwijfeld op dezelfde wijze als waarop hij Eva misleidde. Eva was sterfelijk en bevreesd voor de dood. Engelen zijn onsterfelijk en worden niet geremd door deze angst, want zij sterven niet (Lucas 20:36). Bovendien was het kwaad nog nooit het heelal binnengedrongen en geen schepsel had zich een voorstelling kunnen maken van de ontzettende gevolgen van de zonde. Waarschijnlijk hadden ze niet voldoende geloof in God om op de onkreukbaarheid van Zijn Woord te vertrouwen. Dus toen Lucifer, zoals hij bij Eva gedaan had, de engelen in het prachtige vooruitzicht stelde dat zij "als God" zouden worden, beheersers van hun eigen lot, verlieten zij hun eerste staat en volgden hem. En zo moet ieder vrij moreel schepsel in het heelal op een gegeven moment een beslissing nemen, of hij zijn trouw aan God of aan het eigen-ik zal geven.

Zo gebeurde het dat een derde van de engelen Lucifer verkoos te volgen. Het was een tragische afval, die echter niet groot genoeg was om satans sukses te garanderen met zijn opstand. Hij had inderdaad een noodlottige misrekening gemaakt. Michaël en zijn engelen bleven trouw aan God en zij verdreven, verenigd als ze waren onder de banier van de aartsengel, Lucifer en de ongehoorzame engelen uit de hemel.

God was niet bij verrassing genomen. Dat de zonde in zijn heelal was binnengedrongen, was een zaak van onuitsprekelijke smart voor Hem, maar Hij kon niets doen om dit te verhinderen. Vrije morele schepselen moeten niet gedwongen worden; zij moeten de vrijheid hebben om hun eigen keuze te maken, hetzij ten goede hetzij ten kwade.

God bezat echter bepaalde kennis, die de duivel niet bezat. Hij voorzag de omvang van de opstand. Hij wist dat, ook al zou satan Zijn plan ontwrichten, hij toch niet kon voorkomen dat het uiteindelijk zou slagen.

Satans leerstelling was dat ieder mens onder de oppervlakte alleen maar aan nummer één dacht – namelijk zichzelf. Satan was verstandig genoeg om te beseffen, dat de enige manier waarop God hem kon antwoorden, was door de proef op de som te nemen. Satan geloofde dat hij Gods plan kon doen mislukken.

Nu was er in de hemel een leemte ontstaan door de afval van satan en zijn engelen. De duivel bemerkte dat God met zijn oorspronkelijke plan wilde doorgaan. Hij was van plan een nieuw ras te scheppen, dat de plaats van de duivel en zijn engelen zou

SATAN IN EDEN

innemen en dat aan het doel zou beantwoorden, waarin satan had gefaald. Zoals satan eens over Eden had geheerst (Ezech. 28:13), zo zou nu aan het nieuwe ras heerschappij worden gegeven over de vernieuwde schepping.

Zodra Satan de richting waarin Gods bedoeling ging, begreep, kwam hij in aktie. Hij wilde nu bewijzen dat het nieuwe ras, net als hijzelf, liever zichzelf zou volgen dan God. En de Heer gaf de duivel een kans om zijn opvatting te bewijzen. Als God mensen kon vinden die Hem trouw zouden blijven ondanks verleidingen en beproevingen, kon Hij satan voor altijd de mond snoeren. De duivel liet geen tijd verloren gaan met het uitvoeren van zijn goddeloze plannen. In het hof van Eden verzocht hij Eva en hij slaagde erin haar en haar man bij de eerste de beste poging te verleiden. Toen zorgde hij ervoor dat hun eerstgeborene, Kaîn, een moordenaar werd. Het zag er een tijdlang naar uit dat satan de strijd om zich van de trouw van de mensheid te verzekeren, zou gaan winnen. Inderdaad vielen hele generaties van het mensdom van vóór de zondvloed ten prooi aan zijn verleidingen en kwamen onder zijn heerschappij en kracht. Toch slaagde hij er ondanks zijn meest wanhopige pogingen nooit in om alle gezinnen op de aarde te doen verderven. Er waren altijd mensen als Henoch en Noach, die "wandelden met God".

Bovendien hield God iets in reserve, waarvan zelfs de engelen niets afwisten: Gods grootste reddingsplan door Christus. Zelfs de rechtvaardige engelen wisten niets van dat plan af (1 Petr. 1:12,19 en 20). Als zij er niets vanaf wisten, is het zeker dat satan er ook niets van wist. Het was dit plan van verlossing dat God geheim hield vanaf de grondlegging der wereld en dat satans nederlaag zou bezegelen. Christus zou Zichzelf ontdoen van Zijn eeuwige heerlijkheid, vlees worden, en sterven in de plaats van de zondaar. De duivel, een zelfzuchtig wezen, kon zich geen voorstelling maken van zoiets nobels als Christus' menswording en Zijn sterven als plaatsvervanger voor de zondaar.

Zo worden, dankzij het offer van Christus, satan en zijn verdorven engelen volledig verslagen. De beslissende strijd van alle eeuwen werd door Christus tegen satan uitgevochten op Golgotha. Op deze strijd doelde de Here toen Hij zei: "Nu gaat er een oordeel over deze wereld: nu zal de overste dezer wereld buiten geworpen worden" ... nu "is de overste dezer wereld geoordeeld" (Joh. 12:31 en Joh. 16:11).

Op Golgotha werd de duivel zijn wettig gezag ontnomen. Voor zover het de gelovige betreft, heeft Satan geen macht meer over hem. Christus voldeed op Golgotha ten volle aan de eisen van het gerecht. Hij doorstond de beproeving en kon zeggen: "Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede". Om het kwaad te veroordelen, moet het goede geopenbaard worden. Om de aard van satans verdorvenheid en verraad duidelijk te maken, moet volmaakte gehoorzaamheid worden getoond. Op Golgotha ontdeed Christus, door Zijn gehoorzaamheid, de duivel van zijn kracht. Zoals Jezus zei: "Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen" (Luc. 10:18). Heden kan de christen volle autoriteit over satan doen gelden. Jezus sprak: "In Mijn Naam zullen (de gelovigen) boze geesten uitdrijven" (Marc. 16:17). "Zie, Ik heb u macht gegeven ... tegen de gehele legermacht van de vijand; en niets zal u enig kwaad doen" (Luc. 10:19). Thans staan Gods trouwe engelen klaar om de gelovige te helpen in zijn strijd tegen de vijand.

Bijbelstudiegroep Noord Oost Fryslân presenteert een Bijbelstudie

De Bediening van de Engelen

Einde deel 3